

אותו מקום שרבינו שמעון שריי ב', איך אנו יודעים? אמר להם, משairyו לבעל פסיעות הבהמות שהוא ידריך פסיעותיו להם. לא היה טובן חמורו, ותחמורו טה מהדרך שני מלין, והלך לשם. התחיל לנחר שלוש פעמים, ירד רבי פנחס ואמר לחברים, נקיים יצאו אלינו פנים גדלות ופניהם קטנות. שמע רבי שמעון נהרת החמור, אמר לחברים, נקיים שהרי קול (שםה) החמור של הקון החסיד התעורר אלינו. קם רבי שמעון וקמו החברים.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור Shir לה' Shir Chadsh כי נפלאות עשה וגוי. מזמור, זקור טעם למלعلا, (שיר יתום קראנו לה') למה? אלא רשות טעם גדול, שחרי בא אותו מזמור מתעטר בעטרת עלינה למלעה על ואשו ובא זקור. מי אמר שירה זו? אותן פירות באוון געיות שהיו גוזות. Shir לה' Shir Chadsh, למי היו אופרות Shir? לכמה מרכבות, לכמה ממנים, לכמה דרגות, שהיו באים שם ויצאו לקבל את הארון (שםה), ולאם היו אומרות.

שיר לה' Shir Chadsh - זכר. מה הטעםongan Shir, ומשה אמר Shir, נקבה? אלא שם במשה ארון אחד לחדר. ואת, יצאה מהגלוות היא ואוכלוסיה, ולא יותר, ומה שום זה את השירה הזאת, נקבה. אבלongan ארון ומה שחייה בתוכו יצא, ומה שום אותו שחייה גנוו בתוכו נאמר Shir Chadsh, זכר.

כפי נפלאות עשה - מה שעשה לפלשתים ומה שעשה לעבדה להו. מען. לעצמו. מען. לעצמו.

בָּהוּ. אֶזְלֹוּ לַחֲבָרִיא, הַהוּא אַתְּרַבְּרִיא שְׁמַעְוֹן שָׂאֵרִי בֵּיהֶ, הַיְדָ אֲנֵן יַדְעֵין. אָמֵר לוֹן שְׁבוֹוקִי לִמְאָרִי פְּסִיעָן דְּבָעֵירִי, דְּהַוָּא יַדְרִיךְ פְּסִיעָוִי לַמְּמָן. לֹא תַּווְעִין חַמְרִיא, וְחַמְרִיא סָאֵטִי מַאֲרָחָא תַּרְיִין מַלְיִין, וְאַוְלָ לַמְּמָן.

שָׂאֵרִי נְהִיק תַּלְתָּ זְמָנִין, נְחַת רַבִּי פְּנָחָס, אָמֵר לַחֲבָרִיא, נְתַתָּן לְקַבְּלָא סְבָר אֲפִי יוֹמִין, דְּהַשְׁתָּא יַפְּקוּן לְגַבְּן אֲנֵפִי רַבְּרִיבִי וְאֲנֵפִי זַוְּטִירִי. שְׁמַע רַבִּי שְׁמַעְוֹן נְהִיקִי דְּחַמְרִיא, אָמֵר לַחֲבָרִיא, נְקִיּוּם דְּהָא קָלָא (הזרה) דְּחַמְרִיא דְּסַבָּא חַסִּידִיא אַתְּעַר לְגַבְּן. קָם רַבִּי שְׁמַעְוֹן וְקָמוּ חַבְּרִיא.

פתח רַבִּי שְׁמַעְוֹן וְאָמֵר, (תהלים צח) מִזְמָרָ שִׁירְ לִי שִׁירָ חַדְשָׁ כִּי נְפָלָאתָ עֲשָׂה וְגַוְ'. מִזְמָרָ זְקוּרָ טְעַמָּא לְעִילָּא. (שירה יתמא גראין להאי) אַמְּמָאִ. אֶלָּא רְשִׁים טְעַמָּא רְבָא, דְּהָא אַתְּיִ הַהוּא מִזְמָרָ, מִתְעַטְּרָא בְּעַטְּרָא עַלְאָה לְעִילָּא עַל רִישָׁה וְאַתְּיִ זְקוּרָ. מְאַן הַוָּה אָמֵר שִׁירָ דָּא. אַינְנוּ פְּרוֹתָה, בְּאַינְנוּ גּוֹעַזְנִין דְּהָוָ גַּעַזְנִין. שִׁירָ לִי שִׁירָ חַדְשָׁ. לְמַאַן הַוָּה אָמְרִין שִׁירָ. לְכָמָה רְתִיכִין, לְכָמָה מַמְנָן, לְכָמָה דְּרָגִין, דְּהָוָ אַתְּמָאִ פְּמָן וְנְפָקָדָ לְקַבְּלָא לִיהְ לְאַרְוָנָא (שםה), וְלַהֲוָן הַוָּה אָמְרִי.

שִׁירָ לִי שִׁירָ חַדְשָׁ, דְּכָר. מַאי טְעַמָּא הַכָּא שִׁירָ, וּמְשָׁה אָמֵר שִׁירָ, נְוִיקָבָא. אֶלָּא הַתְּמָם בְּמַשָּׁה אַרְוֹנָא חַדָּא (נ"א לחוזא), זֹאת, נְפַקֵּת מִן גְּלוּתָא, הִיא וְאַוְכְּלָוְסָהָא, וְלֹא יַתִּיר. וּבְגִין קְה (שםה ט) אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת, נְוִיקָבָא. אֶבְלַ הַכָּא אַרְוֹנָא, וּמַה דְּהָוָה גְּנִיזָה בְּגִוִּיהָ נְפִיקָ. וּבְגִין הַהוּא דְּהָוָה גְּנִיזָה בְּגִוִּיהָ, אַתְּמָר שִׁירָ חַדְשָׁ, דְּכָר.

כִּי נְפָלָאתָ עֲשָׂה, מַה דְּעַבְדָ בְּפֶלְשָׁתִים, וּמַה דְּעַבְדָ בְּטֻעָוֹתָהוֹן. הַוְשִׁיעָה לוֹ יְמִינֹו, לְמִינֹו,